

Vänsterpress om Syrien – juni 2013

Det har nu gått drygt 10 månader sedan marxistarkivet förra gången sammanställde artiklar om Syrien från svenska vänsterpressen [se [Vänsterpress om Syrien – augusti 2012](#)]. Efter dess publicerades i januari 2013 [Syrien – kommenterad artikelsamling](#), som var avsedd att få till stånd en debatt om Syrien och de olika ”linjerna” i Syrien-frågan inom svenska vänstern, vilket också fick avsedd effekt – en animerad diskussion följde, se [Syriendebatt vintern 2013](#).

Mycket har hänt sedan dess, inte minst har konflikten ytterligare förvärrats, med libanesiska Hizbollahs militära ingripande på Assad-regimens sida, med växande inflytande från extremistiska islamister, med beslutet från USA (och EU-medlemmar) att börja leverera vapen till upprorssidan m m. Det kan därför vara dags att göra ett nytt nedslag i vänsterflorans skrivelser om Syrien. I föreliggande samling ingår (med ett speciellt undantag) bara artiklar som publicerats under den senaste månaden (de två sista veckorna i maj och första halvan av juni), dvs om en viss organisation/tidning *inte* har skrivit om Syrien under dessa veckor, så finns heller ingen artikel därifrån.

Artikelsamlingen, som med all önskvärd tydlighet visar att det fortfarande råder stora meningsskiljaktigheter om upproret i Syrien och hur man bör förhålla sig till detta, inleds med 2 texter från Aron Lund, som lagt sig i den pågående Syrien-debatten (se introduktionen till hans inlägg). Därefter följer 1 artikel från *Arbetaren*, 1 från *Flamman*, 3 från *Internationalen*, 1 från *Offensiv* och 3 från *Proletären*. Någon text från *Arbetarmakt* ingår tyvärr inte, beroende på att man inte publicerat något om Syrien under de aktuella veckorna (sedan mitten av maj).

Martin Fahlgren 20/6 2013

Innehåll

Aron Lund och Syriendebatten	1
<i>Aron Lund svarar Anders Romelsjö.....</i>	<i>1</i>
<i>Efter Assad.....</i>	<i>2</i>
Arbetaren.....	6
<i>Syrien: Risk att kriget utvidgas</i>	<i>6</i>
Flamman	7
<i>De må vara terrorister... ..</i>	<i>7</i>
Internationalen	9
<i>Stormakternas spel kring Syrien: Ska oppositionen också få vapen?.....</i>	<i>9</i>
<i>Debatt: Syrien ner i malströmmen</i>	<i>11</i>
<i>Syriska revolutionen slåss för livet.....</i>	<i>13</i>
Offensiv.....	14
<i>USA-vapen till det syriska kriget.....</i>	<i>14</i>
Proletären	17
<i>Därför strider Hizbollah i Syrien: ”Vi låter inte landet falla i USA:s händer”</i>	<i>17</i>
<i>USA vill bryta sönder Syrien: Ökar stödet till de väpnade grupperna.....</i>	<i>19</i>
<i>Vilka är det som USA backar upp i Syrien?.....</i>	<i>21</i>

Aron Lund och Syriendebatten

Aron Lund är en av Sveriges främsta Syrienkännare (om inte *den* främste). Förutom flitigt anlita i pressen och i andra sammanhang så har han skrivit en mycket läsvärd bok, *Drömmen om Damaskus* (2010) som handlar om Syrien innan upproret bröt ut.¹ En uppföljning om upproret, *Syrien brinner*, är förannonserad.

Eftersom han är en så kunnig och seriös observatör och analytiker så tas hans skrivelser ofta på stort allvar och åberopas i större eller mindre grad av alla som deltar i Syrien-debatten. Det är dock inte alltid så att han själv är särskilt trakterad av att fungera som ”slagträ” i denna debatt. Detta visas av den första texten nedan, som är en irriterad kommentar till bloggaren Anders Romelsjö.

Därefter följer en lite längre, läsvärd artikel av honom (från senhösten 2012). Den är representativ för hans ganska pessimistiska syn på upproret och dess framtidsutsikter. Där betonas att konflikten är komplex, mycket mer komplicerad än vad många tror eller vill tro och att ju längre krigandet pågår, desto värre riskerar konflikten att bli. Artikelns perspektiv har bekräftats av utvecklingen sedan den skrevs. Något slut på konflikten finns inte inom synhåll. I stället tvingas vi konstatera att civilbefolkningens lidande växer, rapporterna om sektaristiskt våld har blivit allt fler, oppositionen är splittrad, motsättningarna mellan olika etniska och religiösa grupper har skärpts och det hela visar klara tendenser på att förvandlas till en regional konflikt mellan sunni- och shiamuslimer (Syrien, Libanon, Irak), där Saudiarabien och Qatar stödjer sunnimuslimerna och Iran shiamuslimerna.

Aron Lund svarar Anders Romelsjö

Inlägget skickades 11/6 2013 till bloggarna Kilden & Åsman och publicerades samma dag på både *kildenasman.se* och Anders Romelsjö's blogg *jinge.se* (som stödjer Föreningen Syrien-solidaritet). Publiceringen åtföljdes bl a av ett meningsutbyte mellan K&Å och Romelsjö, som vi inte återger här (den intresserade kan besöka resp bloggar).²

Jag har i en mailväxling flera gånger bett Anders Romelsjö att sluta missbruka och ljuga om innehållet i mina studier av syriska oppositions- och rebellgrupper. Det är trevligt när resultatet av ens undersökningar används för att fördjupa eller nyansera debatten, men det är inte fallet här. Jag vill överhuvudtaget inte förknippas med den propagandaverksamhet för diktaturen som bedrivs av Assadfamiljens nyttiga idioter i Föreningen Syriensolidaritet.

Det råder i mina ögon inget tvivel om att en mångfacetterad skara religiöst konservativa sunniislamiska grupper idag helt dominerar det väpnade motståndet på marken, och att olika typer av ideologiska islamister utgör det enskilt starkaste blocket.³ Det är, liksom det stora utländska inflytandet över oppositionsfraktionerna, en viktig fråga som tyvärr sopas under mattan av många av den bredare syriska oppositionens medlemmar och anhängare, inklusive, vad jag kan se, skribenterna på den här bloggen. Det är också illavarslande för landets och för hela regionens framtid, även om det är symptomatiskt för tongångarna i svensk Mellanösterndebatt.

¹ Ett kapitel ur denna bok finns på marxistarkivet: [Revolutionärerna: ”Allt skulle vara rött”](#)

² Se <http://kildenasman.se/2013/06/11/aron-lund-svarar-anders-romelsjo/> (Kildén&Åsman) resp. <http://jinge.se/allmant/debatt-med-aron-lund-om-syrien.htm> (Anders Romelsjö på jinge.se)

³ Om de radikala islamisterna, se Aron Lunds rapport [Syrisk djihadism](#) (utgiven av Utrikespolitiska institutet i september 2012)

Men jag har däremot aldrig påstått och skulle aldrig påstå att al-Qaida och "wahhabiter" (vad nu det ska innebära) "helt dominerar" motståndet inne i Syrien. De genuint antidemokratiska och uttryckligen salafistiska grupper som skulle kunna passa den beskrivningen motsvarar såvitt jag kan avgöra – och det kan jag naturligtvis inte med någon exakthet – snarare ungefär en tredjedel av det väpnade motståndet, om man ser till antal deltagare, även om de i vissa avseenden kan vara mer politiskt inflytelserika. Det är min bästa kvalificerade gissning just nu, men alla får väl göra sin egen. Hur djupa Anders Romelsjö's insikter i frågan är framgår dock av det faktum att han år 2013 fortfarande inte kan stava till al-Qaida.

Vad FSA angår så är det en komplicerad diskussion, vars förutsättningar har förändrats en hel del sedan jag skrev om saken, men jag tvivlar på att den vore värd att föra den med någon som är så konsekvent ohederlig med citat och siffror som Anders Romelsjö.

Vad slutligen gäller den syriska revolutionen har jag inte mycket hopp om att den ska sluta med framgång för någon vid det här laget. Detta är ett inbördeskrig och låten hoppet fara. Jag stödjer alla ansträngningar att nå ett fredsavtal som räddar Syriens fortsatta existens som stat och besparar det syriska folket och de kringliggande länderna så mycket lidande som möjligt. Tyvärr tror jag inte det kommer ske på länge än.

Det om det. Nu kan ni bråka vidare, men håll mig vänligen utanför det här.

Efter Assad

Artikel ur Fokus 8/10 2012

Antingen överlever presidenten som den mest välbeväpnade milisledaren i ett söndertrasat Syrien. Eller så ockuperas landet av en stark makt. Slutet på kriget är långt borta.

Vad händer när den syriska regimen faller? Det beror förstås helt och hållet på hur den faller. Revolutionen i Syrien har pågått i ett och ett halvt år, och är sedan länge ett öppet inbördeskrig. President Bashar al-Assad har inte visat några tecken på att vilja lämna ifrån sig makten, och ingen tycks kunna tvinga honom. Inte nog med att regimen fortfarande kontrollerar tiotusentals man i vapen, stridsflyg och en raketarsenal med kemiska stridspetsar – den har också ett folkligt stöd.

Konflikten i Syrien är ingen enkel konflikt. Varken regimen eller oppositionens propaganda går att lita på. Statsmedierna talar om utlandsstödda terrorister som försöker störta en älskad regering.

Det är lögn.

Oppositionsaktivister talar om ett enat folk som försöker störta en vansinnig tyrann.

Det är också lögn.

Dagens Syrien är tvärtom ett djupt polariserat land, där både Assad och hans fiender stöds av varsin del av befolkningen.

Den politiska splittringen har redan från första början influerats av religionstillhörighet och regional hemvist. Detta har varken regeringssidan eller oppositionen velat tala öppet om. Ju mer blod som flyter, ju längre kriget pågår, desto viktigare blir just tro-, släkt- och klanlojaliteter. I dag kan man med fog tala om ett sunnimuslimskt uppror mot regimen. En regim som är uppbyggd kring en allians av religiösa minoriteter, främst presidentens egen alawitiska folkgrupp.

Hur faller en sådan regim? Det kan ske på flera sätt: oppositionen kan krossa Assads styrkor militärt, en utländsk invasion kan fälla diktatorn, en kupp eller ett lönnmord kan röja honom ur vägen, en vapenvila kan bana vägen för politiska förhandlingar.

Ingen av dessa möjligheter går att utesluta, men ingen av dem är heller särskilt sannolik. Sker inget för att bryta dagens kurs, lär konflikten fortsätta som den gjort sedan mars 2011 med ökad blodutgjutelse, skärpt religiös polarisering, statsmaktens sammanbrott och sönderfall i enklaver. I ett sådant scenario faller Assadregimen överhuvudtaget inte. Den krymper ihop till de områden den fortfarande kan kontrollera.

Bashar al-Assad kan dö, avgå, fängslas eller fly i morgon; han kan sätta pennan till ett fredsavtal nästa månad. Om det inte sker, är det dock fullt tänkbart att han om ett decennium fortfarande kallar sig republikens president. Men i praktiken är han bara den bäst beväpnade milisledaren på ett slagfält som en gång hette Syrien.

Den arabiska våren tog Bashar al-Assad med överraskning. ”Syrien är stabilt”, förklarade han i en intervju med *Wall Street Journal* i januari 2011. Två månader senare var upproret i full gång.

Det började i Deraa-provinsen i södra Syrien, i mitten av mars 2011. När revolten spreds med hjälp av al-Jazira och andra censurerade medier var det i första hand områden som detta som reste sig mot regimen – de dammiga provinsstäder och småbyar som lidit mest under Bashar al-Assads ekonomiska reformprogram. Här var missnöjet med regimen som störst.

Men i tre syriska landsbygdsprovinser förblev stödet för Assad starkt: Latakia och Tartous på kusten, Sweida i söder. De två första provinserna befolkas av alawiter, den religiösa minoritet till vilken Assadfamiljen och större delen av säkerhetsapparatusens anställda hör. Sweida, däremot, är hem för Syriens druser, en liten religiös grupp som liksom alawiterna brukar räknas till shiaislam.

Syriens religiösa minoriteter bär på bittra minnen efter århundraden av diskriminering och förföljelser under sunnimuslimska härskare. Mellanösterns samtidshistoria har knappast stillat oron för vad som kan komma efter regimens fall. I sydväst har syrierna sett religiösa konflikter slita grannlandet Libanon i stycken. Och i öster ligger Irak, där striderna efter Saddam Husseins fall 2003 tvingade hundratusentals kristna på flykt. Deras trosfränder i Syrien fruktar nu att samma öde ska drabba dem. Assaddiktaturen underblåser gärna sådana föreställningar, men att den cyniskt exploaterar minoriteternas oro gör inte deras farhågor ogrundade.

Majoriteten av Syriens alawiter, druser och kristna har därför från första början slutit upp bakom regimen. De förblir vid dess sida i dag – inte av kärlek till Assadfamiljen, utan för att de fruktar att den diktaturens sammanbrott ska följas av inbördeskrig eller sunnislamistiskt styre. På så vis har Syriens religiösa minoriteter med eller mot sin vilja hamnat i samma båt som Bashar al-Assad – de ror, han styr.

Oppositionen domineras i motsvarande mån av sunnimuslimer. Visserligen fanns det flera framträdande alawitiska och kristna politiker i den förrevolutionära dissidentrörelsen, men i dag har deras gamla vänster- och nationalistgrupper i stort sett marginaliserats av en ny generation militanta oppositionella inne i Syrien. De gerillarörelser som numera leder kampen mot Assad består nästan uteslutande av arabiska sunnimuslimer, och ju bittrare konflikten blir, desto mer skärps denna religiösa uppdelning. Visserligen drar begravningsståg varje dag genom de alawitiska byarna i Latakia och Tartous, men då är det stupade soldater som läggs till sista vilan.

Resultatet av denna religiösa klyfta är att regimen alltid kallt kan räkna med ett grundläggande stöd. Minoriteterna tillsammans utgör är ungefär en femtedel av landets befolkning.

Lägger man dessutom till sunnitiska baathpartister, statsanställda och andra regimvänner ger det Assad en betydande folklig bas för sitt styre.

Den sunnimuslimska majoriteten har alltid varit för splittrad för att visa upp en enad front, och många syrier är politiskt passiva eller skrämda till tystnad av säkerhetspolisen. Det gör att Assad klarar sig långt på sin – ska vi säga – tredjedel av befolkningen. När allt kommer omkring är inbördeskrig inga popularitetstävlingar. Det är inte antalet sympatisörer som avgör konfliktens utgång utan antalet gevär under enat befäl. Än så länge leder Assad och hans alawitiskdominerade officerskår det loppet med stort försprång.

Det väpnade motståndet i Syrien har växt fram underifrån, som en spontan gräsrotsrevolt bland de sunnitiska bondbyarna, men det har därefter stegvis börjat knyta an till olika utländska stater. Den första och mest kända rebellalliansen är Fria syriska armén, FSA, som grundades av desertörer i Turkiet i juli 2011. När andra miliser började bildas i stort antal under hösten 2011 förklarade de sig nästan alltid vara ”en brigad inom FSA”, men i själva verket hade de vanligen uppstått på lokalt initiativ. Deras befälhavare hade sällan någon kontakt med högkvarteret i Turkiet, eller ens med grannprovinsens FSA-enheter. Någon enad motståndsledning fanns därför aldrig och finns fortfarande inte.

Under vårvintern 2012 förvärrades striderna, särskilt kring Homs i centrala Syrien. Det är ett religiöst blandat område. Sunnitiska och alawitiska kvarter och byar började snart angripa varandra, vilket ytterligare ökade spänningarna. Medan regimens alawitiska sekterism döljs bakom en strängt sekulär fasad, hörs i dag en allt grövre sunnitisk-religiös retorik från de väpnade rebellrörelserna inne i landet.

Några har helt slutat kalla sig för FSA-medlemmar, lockade av religionens paradislöften eller av mer världsliga frestelser, som penningdonationer från de oljestinna islamistnätverken i Persiska viken.

Den 12 september meddelade två av de största FSA-enheterna i Syrien – Ansar al-islam-nätverket i Damaskusområdet och Farouqbrigaderna i Homs – att de anslutit sig till en konkurrerande allians, Syriska befrielsefronten, som ska ha ”islamisk sharialag som sin utgångspunkt”. Fronten leds av befälhavaren för Suqour al-Sham, en salafistgrupp i Idlib-provinsen. Ännu mer extrema rörelser har också börjat göra sig gällande utanför FSA, exempelvis jihadistgrupperna Djabhat al-nosra och Ahrar al-Sham, som specialiserat sig på självmordsattentat och samlar utländska islamister i sina led.

Splittringen inom oppositionen beror delvis på att utländska donatorer, som USA, Turkiet, Qatar och Saudiarabien, finansierar olika fraktioner, men också på att leden hela tiden fylls på med nya avhoppare och milisenheter.

Många deserterande generaler har knappt hunnit riva sitt medlemskort i Baathpartiet förrän de utropar sig till upprorets överbefälhavare, och i dagsläget finns ett par olika ledningsorgan för FSA i exil och ytterligare några inne i landet. Samtidigt har FSA-anslutna miliser inne i de syriska provinserna börjat samlas i regionala militärråd, uppmuntrade av bland annat USA.

För närvarande finns ett tiotal sådana råd, men de är ibland splittrade i flera fraktioner. Somliga av råden har i sin tur enats i löst sammanhållna allianser som sträcker sig över flera provinser. De ger ibland erkännande åt någon FSA-general i utlandet, men struntar för det mesta i exilmilitärerna helt och hållet, för att inte tala om den civila oppositionen.

De motståndsledningar som håller på att växa fram inne i de syriska provinserna kan om det vill sig lyckligt komma att förenas i en nationell ledning. Men risken är stor att deras befälhavare i stället utvecklas till krigsherrar, som svartsjukt vakar över sina egna hemområden,

slåss och sluter allianser sinsemellan och så småningom helt tappar revolutionens syften ur sikte. Det vore inte första gången i ett inbördeskrig.

Hur skulle i så fall en rebellseger se ut? Visst kan oppositionen utropa sig till Syriens härskare den dag Assad tvingas fly huvudstaden. Men att upprätta en ny regering som representerar hela landet, eller ens stora delar av det, blir svårare.

Exiloppositionen har gjort framsteg exempelvis genom bildandet av Syriska nationalrådet i Istanbul. Det leds nu av svensksyriern Abdulbaset Sieda, stöds av flera viktiga oppositionsgrupper och har vunnit visst internationellt erkännande. Men rådet är baserat i exil och saknar helt kontroll över det väpnade upproret inne i Syrien. Det är långtifrån självklart att rebelledarna på fältet kommer att tillåta civila exilpolitiker att flyga in och ta över tyglarna, den dag de själva erövrat Damaskus. Och vad säger att en välbeväpnad rebellgrupp i det avlägsna Idlib, eller för den delen de PKK-stödda kurdiska miliserna i nordöst, kommer att böja knä inför näste man i presidentpalatset?

Det är å andra sidan nästan omöjligt att föreställa sig att den syriska regimen kan återta makten. Större delen av den sunnitiska folkmajoriteten har vänt sig mot Assad, desertörer överger regimen, minoritetsväldet är i öppen dager och de religiösa relationerna i landet har nått brytpunkten. Assad har varken den legitimitet eller de resurser som skulle krävas för att åter lägga hela landet under sig.

Om kriget fortsätter är presidentens största hopp snarare att koncentrera sina styrkor i de områden han kan hålla. I de alawitiska kustprovinserna och delar av Damaskus har Assad ett genuint stöd. Där slåss hans specialförband för att försvara hem och härd. En framtid som alawitisk krigsherre är kanske inget som tilltalar den syriska presidenten, men det kan vara hans bästa hopp för framtiden. Bashars far och företrädare Hafez al-Assad slog sig igenom krig och uppror på åttiotalet med en blandning av brutalitet och ren envishet. Hans ättlingar och underhuggare lärde sig den gången att det kan löna sig att fortsätta slåss mot alla odds, om inte annat så för att förbättra sin framtida förhandlingsposition. Och vad har de egentligen för alternativ?

I februari 2012 utsågs FN:s förre generalsekreterare Kofi Annan till Syriensändebud av FN och Arabförbundet. Både Ryssland och USA gav sin välsignelse åt hans sexpunktsplan för eldupphör. Men vapenvilan bröt snabbt samman och i augusti ersattes Annan av den algeriske veterandiplomaten Lakhdar Brahimi. Inte heller han tycks ha några äss i rockärmen

En möjlighet är vad som föreslagits av Arabförbundet, med inspiration från Jemen: att Bashar al-Assad ska avträda makten till sin vicepresident, sunnitiske Farouq al-Sharaa, som kan bilda en samlingsregering och hålla fria val. Mellan raderna döljs en förhoppning om att kunna bevara större delen av regimen, för att avvärja en statskollaps och ge Assads anhängare i militären skäl att diskutera fred.

Det vore kanske den mest smärtfria vägen ut ur krisen, men planen har små chanser att lyckas. Även om det finns reformvilliga element inom diktaturen, varför skulle presidenten själv vilja abdikera? En intern kupp som vingklipper Assadklanen kan kanske bereda vägen för förhandlingar, men risken är att regimen imploderar när det händer.

De flesta oppositionsgrupper är också motståndare till förhandlingar. Att upproret i dag domineras av tiotals olika rebellgrupper utan central samordning gör det dessutom svårt att tänka sig en samtalslösning. För även om Bashar al-Assad eller hans efterträdare kunde förmås att ta plats vid förhandlingsbordet, vem skulle sitta på stolen mitt emot?

Det troligaste är alltså att den syriska konflikten rullar vidare i samma spår. Fortsatta strider som långsamt maler ner inte bara regimen, utan också den syriska staten som sådan.

I takt med att fler regioner faller permanent utanför regeringens kontroll lär oppositionsgrupper etablera lokala styren, och sannolikt också börja slåss inbördes. Alla aktörer, inklusive regimen, tvingas söka internt stöd i religiösa och regionala gemenskaper, och externt, från penningstarka stater. Risker är stor att konflikten blir en regional maktkamp genom ombud, där de pådrivande nationerna slåss för sina egna intressen snarare än för syriernas. Det är redan svårt att tänka sig ett slut på kriget i Syrien som inte föregåtts av en uppgörelse mellan de viktigaste utländska aktörerna: Turkiet, USA, Qatar, Saudiarabien, Iran och Ryssland. Men de flesta av dessa stater verkar föredra fortsatt krig framför en kompromiss som missgynnar dem själva.

Den som kan sin mellanösternshistoria ser förstås parallellerna till det inbördeskrig som utbröt i Libanon 1975. Det utkämpades av ett virrvarr av väpnade miliser som alla manipulerades av och själva manipulerade sina utländska stödjemakter.

Libanonkriget kunde ha fortsatt ända in i våra dagar, men slutade i stället åren 1989–1990 efter det så kallade Taifavtalet. Avtalet erkände Syriens militärockupation av Libanon, och stöddes av alla inblandade, från Syrien och Saudiarabien till USA och Israel. Permanent syriskt inflytande över Libanon ansågs den gången vara ett acceptabelt pris för att hejda inbördeskriget. Ett annat syfte var att säkra Assads samarbete i Palestina- och Irakfrågorna.

Libanon hade inget val: det krigshärjade lilla landet tvingades sälja sin frihet mot fred, en förnedrande Pax Syriana under Assads överhöghet. Inte förrän 2005 återvann Libanon något mått av självständighet, när de syriska trupperna tvingades retirera.

En ”libanonisering” av det syriska inbördeskriget är inte alls nödvändig, men i dagsläget det mest sannolika av flera möjliga alternativ. Men de regionala konflikterna, till exempel mellan USA och Iran, tycks i dag alltför svårlösta för att medge ett fredsavtal med brett internationellt stöd. Vi bör inte heller glömma att Syrien är fem gånger större än Libanon. Det är svårt att föreställa sig att någon stat skulle kunna ockupera Damaskus för att på gott och ont tvinga fram fred och underkastelse, som de syriska trupperna en gång gjorde i Beirut.

Aron Lund

Arbetaren

Syrien: Risk att kriget utvidgas

Arbetaren 6 juni 2013

Något slut på striderna i Syrien är inte i sikte. Samtidigt som inslaget av jihadister ökar bland rebellerna ökar stormakterna temperaturen genom att förse parterna med fler vapen.

Efter påtryckningar från Storbritannien och Frankrike beslutade EU i förra veckan att tillåta att vapen säljs till de syriska rebellerna som slåss mot Assadregimen. Eftersom inslaget av militanta islamister, som hela tiden funnits bland rebellerna, samtidigt ökar har farhågor väckts från bland annat Sverige att vapnen ska falla i deras händer. Storbritannien hävdar å sin sida att vapnen bara kommer att gå till ”goda” rebeller, och att ett uttalat syfte är att bättra på de mer västvänliga rebellernas styrkeförhållande gentemot jihadisterna som i dag beväpnas och finansieras frikostigt av Saudiarabien.

Som ett svar på det lyfta vapenembargot offentliggjorde Ryssland att de kommer att leverera avancerade luftvärnsrobotar av typen S-300 till Syrien, som utsatts för flera flygattacker från Israel den senaste månaden. Rysslands biträdande utrikesminister Sergej Rybakov kallar

luftförsvaret en ”stabiliserande faktor” som enligt honom skulle kunna hålla en del ”hetsporrar” från att ge sig in i konflikten.

Detta tillkännagivande har följts av nyheten om att Syrien inom kort köper tio MiG-29 stridsflygplan av Ryssland.

Vid ett toppmöte mellan Ryssland och EU på tisdagen uppgav president Vladimir Putin att beslutet att häva vapenembargot oroar Ryssland mycket. Han tillade att Ryssland ännu inte levererat några luftvärnsmissiler till Syrien – men att S-300 tillhör de vassaste i världen.

Risken för att inbördeskriget i Syrien utvecklas till ett så kallat ”proxykrig” – det vill säga ett krig som egentligen utkämpas mellan stormakter men på syrisk mark och med syriska människoliv – är överhängande enligt Kjell Engelbrekt, lektor vid institutionen för säkerhet, strategi och ledarskap på Försvarshögskolan i Stockholm.

På Foskbloggen, en blogg om säkerhetspolitik och krishantering, skriver han om utvecklingen i Syrien:

”En rad olika krigsmakter och underrättelsetjänster verkar i och kring Syrien, och lär i de flesta fall agera utifrån ett snävt nationellt perspektiv.”

Kjell Engelbrekt menar att risken för att inbördeskriget sprider sig utanför Syriens gränser ökar när de stridande parterna börjar få slut på vapen och förnödenheter och tvingas försöka erövra det de behöver.

Inbördeskriget har sedan 2011 kostat minst 80 000 människor livet⁴ och drivit 1,4 miljoner på flykt. Inslag av etnisk rensning har blivit vanligare, med massakrer på människor som tillhör en minoritet i det område de bor i. Enligt Kjell Engelbrekt tyder mycket på att den aspekten av konflikten kommer att få ökad omfattning och betydelse, och att inget tyder på att de etniska konflikterna kommer att kunna hållas inom Syriens gränser.

Den shiamuslimska rörelsen Hizbollah, en maktfaktor i Libanon och nära allierade med Assadregimen, gav sig nyligen in i konflikten på regimens sida med 4 000 man.

Enligt TT misstänker FN:s utredare att kemiska vapen använts i Syrien vid fyra tillfällen under våren. Misstankarna bygger på intervjuer med över 400 offer, sjukvårdare och andra vittnen. Ingen sida pekas dock ut som ansvarig i rapporten som överlämnades till FN:s människorättsråd på tisdagen.

Daniel Wiklander

Flamman

De må vara terrorister...

Flamman tisdag 12 juni 2013

Om USA beslutar sig för att öppet beväpna rebellerna inleds en ny fas i inbördeskriget i Syrien.

USA:s utrikesminister John Kerry sköt i måndags upp en planerad Israelresa, enligt experter i väntan på att regeringen ska besluta om att beväpna rebellerna. Därmed inleds en ny fas i det syriska inbördeskriget.

⁴ De senaste siffrorna från bl a FN talar om över 93 000 – *Red*

USA är redan inblandade i vapenleveranser till de syriska rebellerna, men hittills är det länder som Qatar och Saudiarabien som finansierar rebellernas krigsföring. USA har nöjt sig med att ge sitt stöd till dessa länders vapensmugglingsaktioner och levererar officiellt endast ”icke-dödlig utrustning” till en av de stridande parterna i inbördeskriget.

Sedan maktbalansen i kriget har svängt och rebellerna drivits på reträtten hopar sig tecken som tyder på att en stormaktsintervention kan vara nära. Ett sådant tecken är att de rapporter som tyder på att syriska regeringsstyrkor ska ha använt kemiska stridsmedel blir mer frekventa.

President Barack Obama har tidigare markerat att detta skulle innebära att den syriska regimen går över ”en röd linje”, vilket underförstått skulle medföra att USA kan komma att intervensera i kriget utan något FN-mandat. Detta utifrån antagandet att användandet av förbjudna stridsmedel är ett krigsbrott som motiverar en snabb militär insats för att skydda civila.

Samma argument användes när USA anföll Saddam Husseins Irak år 2003, officiellt för att förhindra att den irakiska regimen skulle använda sina massförstörelsevapen mot sina grannländer.

Enligt FN:s utredningskommission om Syrien har kemiska vapen faktiskt använts i Syrien. Men förmodligen av båda sidorna. När turkiska medier i slutet av maj rapporterade att tolv medlemmar i den syriska rebellgruppen Al-Nusrafronten hade gripits i landet, med en behållare med saringas i bagaget, tystades detta dock ner. De turkiska myndigheterna har fortfarande inte släppt några detaljer kring incidenten.

Rysslands utrikesminister Sergej Lavrov anklagar därför USA och andra västländer för dubbelmoral.

– Antingen så förvägrar man terrorister all acceptans i det internationella livet, eller så har man dubbla mått, menade han. Enligt Lavrov så skiljer USA mellan diktatorer som ska störtas och de diktatorer som är ”deras”.

Man skulle kunna vifta bort Lavrovs utspel med hänvisning till att Ryssland liksom Iran kan räknas till den syriska regimens allierade. Det görs till exempel av de som fortfarande tror att inbördeskriget i Syrien bara handlar om ett rättvist ”folkligt uppror”.

Men det är svårt att blunda för det faktum att de länder som stödjer den syriska rebellalliansen hittills satsat på en militär seger i en politisk konflikt. Huvudmålet är att få bort den sittande syriska presidenten Bashar al-Assad från makten. Tydligt till varje pris. Om detta sker genom ett blodigt krig, vars främsta offer är civilbefolkningen, må det vara så. Om detta medför att det utbryter ett kaos i den stil som känns igen från andra länder som befriats från förtryckarregimer efter USA och andra västmakters intervention, må det vara så.

Talande nog så håller USA nu på att förbereda sig för en ny intervention i ett land i Mellanöstern, samtidigt som man fortfarande planerar för en fredskonferens i Genève.

Detta har att göra med att krigslyckan har vänt i Syrien. Regeringsstyrkorna avancerar nu mot rebellfästet Aleppo. Hizbollah, Libanons främsta militära kraft, har nu ingripit i kriget. Detta bland annat därför att det syriska kriget sedan länge har puttrat i Libanon, ett land vars samhällsliv på många sätt är hoptrasslat med det som händer i Syrien.

Henning S Rubin

Internationalen

Stormakternas spel kring Syrien: Ska oppositionen också få vapen?

Internationalen 9 juni 2013

EU har bestämt sig för att släppa vapenembargot till Syrien. Men kommer någon att leverera vapen till oppositionen, och var hamnar vapnen? Det oroar sig många över. Redan finns många krafter på plats i Syrien, ”inte minst hela uppsättningen av imperialistiska stater”, skriver här Göte Kildén i ett inlägg. Han påminner om att det redan pågår flera krig i Syrien.

I februari 2011 när den libyska regimen försökte kväsa det breda folkliga upproret i blod pressades Carl Bildt av den svenska journalistkåren som samfällt frågade om det nu inte var dags att ”åtminstone kräva ett slut på regimen Khadaffi”.

”Nu handlar det inte om att stödja den ena eller den andra. Det handlar om att försöka få till stånd stabilitet och en rimlig utveckling”, blev det irriterade svaret. Eftersom Washington ännu inte bestämt sig för hur den skulle hantera revolutionen i Libyen gällde det också för kuriren här hemma i Arvfurstens palats att hålla tand för tunga. Samtidigt backades han upp av kollegan i Berlusconi Italien som sa att det vore fel ”att störa” Khadaffi...

I år har samme Carl Bildt i stället lagt sin möda på att försöka blockera alla EU:s medlemsländer från att ge någon som helst form av vapenhjälp åt det syriska folk som sedan två år försvarar sig i en strid på liv eller död mot diktaturen Assads besinningslösa våld. Eftersom Washington inte vill ”stödja den ena eller den andra” i Syrien så vill inte Bildt det heller.

Internationell press har uppmärksammat Bildts aggressiva och mycket energiska roll i de diskussioner som förts i frågan med EU:s utrikesministrar. Svensk media – för att inte tala om den ”samlade oppositionen” – har inte uppmärksammat någonting, samtidigt som vår utrikesminister har lagt ner all möda i världen i ett försök att förlänga EU:s vapenembargo. En sluggande Bildt som vet att USA – och inte minst Israel – definitivt inte vill att upproret ska segra. Men inte heller att Assad ska segra. Gärna en förhandlad mindre regimförändring. Men inte mer.

Nu ser det ut som om Bildt misslyckats i Bryssel. Vapenembargot kommer att hävas. Men trots bakslaget är USA:s vakthund ändå nöjd med sitt skällande och sin bedrift och sa i natt att ”Det hela är en kompromiss. Ingen har för avsikt att leverera några vapen i och för sig, men några medlemsstater vill ha möjlighet att studera den optionen och det kommer i så fall att kunna ske under väldigt restriktiva förhållanden.”

Storbritannien och Frankrike säger samtidigt att någon vapenhjälp till rebellsidan hur som helst inte är aktuell i dag. Kanske när höstlöven börjar falla. ”Möjligheten” att göra det är mest tänkt som en påtryckning på Assad inför eventuella fredsförhandlingar. En inställning som i efterhand fått godkänt även av USA. De vapen som kanske kommer att skickas till hösten, de ska tydligen vara ämnade till att läggas ner på rebellsidans många gravar som en salut, en sista hälsning...

Assad förses med ett ständigt flöde av tunga vapen, ammunition och militära instruktörer från Ryssland och Iran. Hans flyg, stridsvagnar och tunga artilleri bombar och skjuter timma efter timma mot det egna folket. Från Teheran landar det varje dag tunga transportflygplan med vapensändningar från Teheran. Sergei Korotov, vd för Rysslands producent av stridsflyg, berättade för sin del i förra veckan att en syrisk delegation då var på plats för att skriva kontrakt för en leverans av 10 nya MiG-29 M/M2, detta samtidigt som Syriens löpande konto för vapen- och ammunitionsleveranser hos landets Rosoboronexport, den enhet som månglar vapen utomlands, för mars månad blev offentligt. Ordern från den syriska diktaturen inne-

fattade bland annat tjugotusen offensiva Kalasjnikovgevär tillsammans med 20 miljoner kulor. Dessutom maskingevär och granatkastare med ammunition.

Samtidigt som Bryssel pratar då handlar Assad. Han utnyttjar förslaget om en fiktiv fredsförhandling, ett Genève II, och det faktum att även tillförseln av enklare vapen och vanlig ammunition strypts till rebellsidan genom att sätta in sina stormtrupper från libanesiska Hizbollah i en ursinnig militär offensiv. När Hizbollas invasionsstyrkor omringar den syriska staden Quasyar och hotar att krossa både byggnader och människor till stoft handlar det sannerligen inte om ”ett legitimt motstånd mot det sionistiska Israel” eller om ett försvar av små shiitiska gränssamhällen utan om ett arabiskt brodermord. Enligt syrisk folkräkning hade staden före upproret nästan 30 000 innevånare, varav bara några hundra såg sig som alawiter...

Men är det ändå inte klokt att hålla inne med vapenleveranser till rebellsidan? Så frågar ändå säkert många oroliga svenskar i dag. Skulle dessa inte bara skapa mer våld, mer lidande och mer förödelse? Kanske hamnar de i händerna på reaktionära jihadister?

Frågor som är lätta att ställa sig eftersom upproren i arabvärlden, med sina över trehundra miljoner människor, inte följer de mönster eller speglar de motsättningar och klasskonflikter som vi varit vana vid. Historiskt har vår kultur dessutom betraktat araber endera genom en lins färgad av orientalisk romantik eller genom en lins smutsad av islamofobi och rädsla för svingande kroksablar. Ett av problemen är ointresset och likgiltigheten för det som sker hos stora delar av den traditionella arbetarrörelsen. Inte ens Jonas Sjöstedt pratar om Syrien, han moltiger mycket medveten om att många i hans eget parti, inte vill ha kvar diktaturen men väl tvekar om att stödja upproret eftersom de faktiskt har vurmat för Assad som en sorts ”anti-imperialist”. Sjöstedt kan ta ställning för Västsahara och tala för dess rätt till frihet, men tiger om det Syrien som brinner. Medias borgerliga utgångspunkter, dess jakt på tillfälliga sensationer och snuttifiering av en komplex verklighet gör inte saken bättre.

Det är lätt att ta miste när man försöker förstå vad som sker. Men en sak är uppenbar för den som vill se: själva huvudströmmen, det som är den gemensamma nämnaren för samtliga upprorsrörelser eller bara oppositionella strömningar i regionens tjugotvå stater, den går inte att missa, den är lätt att följa. Från den gnista den 18 december 2010 i Tunisien när den arbetslöse Muhammed Bouazizi tände eld på sig själv efter polisens beslag av hans grönsaksvagn fram till branden i dagens Syrien. Det som oavbrutet driver den strida strömmen framåt är krav på arbete, social rättvisa och frihet från diktaturer.

I Syrien finns det också reaktionära salafister och inte minst hela uppsättningen av imperialistiska stater, vare sig de har sitt säte i Washington eller Moskva, som vill få massrörelserna att lämna sin huvudfåra. Här finns kurder i flera berörda stater, Turkiet och Iran samt inte minst den sionistiska staten Israel. Regionen vibrerar också av en konfrontation mellan sunni och shiiter. I detta Syrien som i dag är i fokus pågår flera krig eller begynnande krig. Där finns också en kurdisk minoritet, alawiter, druser, kristna trosbekännare samt beduiner.

Som sagt. Det är inte lätt att ta ställning. Men det gäller att följa huvudfåran, för när den stora majoriteten av människor i ett land är beredda att dö i kampen för frihet, demokrati och rättvisa då inte bara förtjänar de vårt stöd. Det är helt enkelt ett moraliskt imperativ, en självklarhet för varje internationell socialist att stödja den massrörelse som vill störta Assads diktatur och då de politiska och sociala komponenter som vill se ett demokratiskt och sekulärt Syrien.

Göte Kildén

Debatt: Syrien ner i malströmmen

Internationalen 16 juni 2013

Från Pakistan, via Afghanistan, Irak till Syrien och Libanon ser vi hur konflikten mellan sunni och shia-muslimer skärps dag för dag. I Pakistan har ju nu i årtal överfall och bombdåd plågat samhället och i Irak når just nu dödandet rekordnivåer. Spänningen sprider sej också till Nordafrika. Den hoppningivande arabiska våren trycks tillbaka av en reaktionär flodvåg. Experter talar idag om den värsta konfrontationen mellan sunni och shia sedan islam splittrades i dessa två fraktioner.

En del av de muslimska organisationerna från båda sidor kan profilera sej som de fattigas och förtrycktas förkämpar. Se på palestinska Hamas (sunnit) och libanesiska Hizbollah (shia). Dessa två organisationer poserar ju också som antiimperialister. Förvisso utgör de fattiga massorna en bas för dessa organisationer. De har även byggt sitt stöd med omfattande social verksamhet. Och förvisso har de stått emot imperialismen i olika konfrontationer.

Men de blockerar arbetarklassens och de fattigas väg till självorganisering och kamp för sina egna intressen. De håller de utsugna inom det på privatkapitalism baserade samhället. Och de tolererar inte konkurrens från en verklig socialistisk vänster.

I denna period av tillbakagång för marxistiska och socialistiska krafter har socialister ibland blundat för dessa reaktionära sidor. Man har fokuserat på muslimska organisationers anti-imperialism och organisering av fattiga människor. När Khomeinis rörelse tog kommandot i revolutionen mot den USA-stödde shahen ville många socialister se mullorna som en anti-imperialistisk kraft som kunde göra nytta under en period i alla fall. Även i Iran fanns socialister med dessa illusioner. Illusioner de fick betala dyrt för.

I Syrien startade den process som idag resulterat i blodigt krig med protester mot den odemokratiska regimen och mot sociala missförhållanden. Som en del i den arabiska våren. Assadregimen svarade med repression. Efter en tid började delar av hans armé desertera och formera sej i Fria Syriska Armén (FSA).

För att förstå utvecklingen måste vi ta hänsyn till historien. Assadregimen baserar sej främst på alawiterna, en fraktion inom shia-islam. Assadfamiljen är själva alawiter. Regimen har också varit en garant för religionsfriheten för de kristna och andra minoriteter i detta land med sunnimajoritet.

Den nuvarande ledarens far, Hafez al Assad, utkämpade en lång kamp mot Muslimska brödrskapet som med bombdåd och olika terroraktioner försökte störta regimen. När nu inbördeskriget började gjorde det inte det i ett vakuum utan med denna historia som bakgrund. Konflikten må ha börjat som en demokratisk och social protest, idag blir den alltmer en del av den regionala konfrontationen mellan sunni och shia.

Kriget i sej driver utvecklingen åt detta håll. När sunniter med historiska anti-Assad-ståndpunkter spontant ansluter sej till upprorssidan och alawiter och kristna till regimsidan är spiralen igång. Vi känner igen det från Jugoslaviens sammanbrott. Människor kan ha levt sida vid sida, men så begår en extremistgrupp från den ena sidan ett övergrepp som skapar förtvivlan och revanschbegär på den andra. Vedergållningen skapar samma förtvivlan och skräck på den första sidan. Så sätts en blodig spiral ner i helvetet igång.

Svensk TV sände för ett tag sedan en intressant dokumentär där filmteamet hade kunnat röra sej mellan två grannbyar, den ena sunnidominerad och den andra alawitdominerad. Båda sidor hade upplevt överfall från den andra och befolkningarna var massivt anti-Assad respektive pro-Assad. På den alawitiska sidan var trupper stationerade. Soldaterna förnekade bestämt att de besköt civila. Man jagade utländska terrorister sade man. Men vi som såg filmen såg de

söndertrasade liken av vuxna och barn som drogs fram ur ruinerna. Trodde soldaterna själva på sina påståenden? Själva raketbeskjutningen verkade skötas av andra enheter så det är möjligt.

En FSA-kommandant och hans trupp anlände till den sunnitiska sidan. Han skulle genomföra en attack mot soldatförläggningen på den alawitiska sidan. Hans bror hade nyss dödats i strid. Han höll en genomgång där han höll en just linje. Han förklarade att även alawiterna skulle ha en framtid i Syrien.

Icke desto mindre kunde vi som såg filmen och sett intervjuer från den alawitiska sidan förstå att ett sådant överfall med nödvändighet oavsett kommandantens inneboende kvaliteter skulle skärpa konflikten i just en sekteristisk riktning. Kriget i sej driver utvecklingen bort från vad som åtminstone delvis ursprungligen var ett demokratiskt uppror till att bli en sekteristisk konfrontation.

Samtidigt som angreppet planerades kom information om en av FN påbjuden vapenvila. FSA-kommandanten förkastade den omedelbart. Hans mening var att med ett sådant odjur som Assad kan man inte diskutera. Problemet är väl att man alltid för krig mot motståndare man högst ogillar. Är vapenvila då alltid en omöjlighet? Mer om detta senare.

Anfallet misslyckades och regimsidan stärktes.

Filmerna följde som en huvudperson en till FSA avhoppad ung sunnitisk polis. Även han gjorde ett sympatiskt intryck. I eftertexten fick vi veta att han lämnat byn och anslutit sej till al-Nusra (fundamentalistisk extrem sunnigruppering).

Att oppositionssidan förkastat förslag om vapenvila och samtal är ju inget nytt. Det finns olika grunder för sådana reaktioner på oppositionssidan. På basnivå handlar det säkert just om den förtvivlan och det hat som föds när man får gräva fram nära och kära, grannar och vänner i ruinerna efter regimens flyg och granatattacker. Hat och hämndbegär är en fullständig normal mänsklig reaktion.

Men naturligtvis finns det också massor av syrier som inget hellre vill än att skjutandet ska upphöra. Dessa har dock inga medel eller institutioner att sätta kraft bakom.

De borgerliga oppositionsledarna i exil som förkastar vapenvila och samtal kan göra det just för att de inte behöver samla ihop delarna av familjemedlemmar och grannar i sönderbombade städer. De sitter i svala konferensrum, väl medvetna om att Assadregimen inte är på väg att besegras. Deras kalkyl har hela tiden varit militär hjälp från imperialismen, USA och EU.

Idag har Assadregimen framgångar på slagfältet. En vapenvila för ett halvt år sedan hade naturligtvis inneburit en oändligt mycket bättre position för demokratiska, sekulära, socialistiska och anti-imperialistiska krafter. En vapenvila för ett år sedan hade varit ännu bättre. Etc.

Konflikten blir för varje dag alltmer en del av den regionala reaktionära konfrontationen mellan olika religionsinriktningar. Kriget syresätter sekterismen. Det är inte säkert att en vapenvila leder till en demokratisk utveckling. Det kanske redan är för sent. Kriget har kanske pågått för länge. Men utan slut på skjutandet går Syrien mot katastrof.

Slutligen några rader om våld. Det är en på många håll existerande missuppfattning att radikalare metoder speglar radikalare politik. Den som står för väpnad kamp, tillbakavisar att vapenvilar med mera skulle stå för radikalare politiska lösningar. Detta är djupt, djupt fel. Väldigt ofta är det tvärtom. Se på Irland, Baskien, Peru etc. Vi marxister är inte pacifister men vi söker hela tiden politiska segrar för arbetarklassen med så fredliga medel som möjligt. I vissa situationer är väpnat försvar och motstånd nödvändigt. Men vi vet att krig deformerar även den ”goda” sidan. Vi strävar alltid efter att minimera våld.

I fallet Syrien är det glasklart att kriget i sej föder en reaktionär process (sektaristisk konfrontation mellan sunni och shia) och att ett slut på skjutandet är den enda möjligheten att tända en hoppets låga.

Peter Widén

Syriska revolutionen slåss för livet

Internationalen 16 juni 2013

- ▶ **Assadregimen har återtagit den strategiska staden Qusayr**
- ▶ **Krigsherrar och väpnade rövarband härjar där revolutionen inte kunnat upprätta en ny ordning**
- ▶ **Men den demokratiska revolutionen kämpar än, och försöker få samhällen att leva**

Den demokratiska revolutionsrörelsen i Syrien tvingas nu slåss för livet på alla fronter. Med hjälp av strömmar av nya ryska och iranska vapen och uppbackad av några tusen libanesiska Hezbollahkämpar har Assadregimen återtagit den strategiska staden Qusayr och inlett uppmarschen mot Aleppo. En seger över motståndet i de delar av staden som inte kontrolleras av regimen riskerar att öppna vägen för ett angrepp mot hela den befriade regionen.

De stora delar av Syrien som inte längre styrs av Assaddiktaturen är inga militära befästningar som kan mäta sig med attackflyg, missiler och pansarförband. Det handlade i det tidigare skedet om förhållandevis små väpnade förband, mer eller mindre löst formerade i den fria syriska armén, som drev bort regimen trupper. Även om det på flera håll rörde sig om viktiga militära nederlag för regeringstrupperna – har det också handlat om att evakuera och omgruppera dem till några centrala stöddepunkter.

Regimens snabba och massiva tillskott av militär slagkraft kommer efter det senaste årets utmattande och söndertrasande strider i ett låst läge där vare sig de revolutionära styrkorna eller regimen vunnit några avgörande segrar.

Det blodiga dödläget har inte bara kostat tusentals människoliv och en samhällsförstörelse utan motstycke. Det har ytterligare brutaliserat en redan barbarisk mördarregim, men också demoraliserat och barbariserat grupper bland regimen motståndare. Fanatiska gudskrigare, både i form av internationella jihadister och radikaliserade syriska sektarister, sprider idag skräck i både regimen och motståndets områden. Slakten häromdagen av den fjortonårige pojken Mohammad Qataa i Aleppo, för ”hädelse” vittnar om denna barbarisering, liksom exempel på plundringar, kidnappningar och mord. Exempel finns på hur krigsherrar och väpnade rövarband härjar där revolutionen inte har kunnat upprätta en ny ordning och den militära övermakten föröder samhället.

Från revolutionens demokratiska och ickesektaristiska krafter ljuder larmsignalerna. Den Fria Syriska Armén fördömer jihadistisk terrorism. De Lokala Koordinationskommittéerna, LCC, uttrycker sin avsky över bestialiska mord, som det i Aleppo, och manar alla lokala kommittéer att undersöka brott av denna typ. Men LCC håller också den samlande syriska nationella oppositionskoalitionen SNC, skyldig för att den inte tar ansvar för uppbygget och säkerheten i de befriade områdena. För att inte tala om LCC:s förbittring mot den värld som låter diktaturens massmord fortsätta och de befriade områdena leva i armod.

Jaber Zaien, LCC:s representant i Sverige, berättade nyligen vid ett möte i Stockholm om koordinationskommittéernas och befolkningens försök att återuppbygga de befriade områden men hur de led brist på allt, från livsmedel till byggnadsmateriel och allt som krävs för ett fungerande samhälle. Han var just hemkommen från Istanbul där den nationella koalitionen

då höll sitt möte och förklarade: När jag jobbade med folket från kommittéerna fick jag hopp, men när jag mötte politikerna i koalitionen känns allt hopplöst.

Till denna hopplöshet hör också erfarenheten av att stormakterna USA, EU och Ryssland liksom regionala makter, från Saudiarabien och Qatar till Israel och Iran, förvandlat Syrien till ett schackbräde för egna intressen med det syriska folket som offer. Att Ryssland och Iran liksom en rörelse som Hezbollah, stöttar Assadregimen som sin syriska bundsförvant, har inte varit oväntat. Inte heller att oljeshejkerna i Saudi och Qatar beväpnar och backar upp sina egna ombud. Men att väst, USA och EU trots alla vackra ord om ”demokrati”, låtit Assad förvandla Syrien till kyrkogård för att inte äventyra regionens ”stabilitet” – läs Israels säkerhet – fyller syriska demokratikämpar med förakt.

Revolutionens demokratiska och ickesekteristiska karaktär angrips idag från alla håll; från diktaturen och dess internationella bundsförvanter, från fanatiska jihadister och samhälleligt sönderfall, från det regionala och internationella stormaktsspel som låter Syrien ödeläggas för att kunna ingå överenskommelser över det syriska folkets huvuden.

Men den demokratiska revolutionen kämpar än, dess aktivister sliter i bostadskvarter och på förbandsplatser, försöker få samhällen att åter leva, skolor, elektricitet och renhållning att fungera, försvarar sig mot regimens terrorgrupper, tar skydd mot flyganfall, motstår jihadister och sekterister som sprider folkhat och religionskrig – ”när jihadister grep en demokratiaktivist gick hela staden ut i protest och tvingade dem att släppa honom”, berättar Jaber Zaien. Demonstrerar mot diktaturen, protesterar mot stormaktsspelet och kräver att demokrater och humanister världen runt stöder deras kamp med allt vad vi har på alla sätt vi kan. Till seger eller nederlag – eller kanske bara till att hålla hoppet och möjligheten vid liv för morgondagen – om mäktigare krafter gör upp om nuet.

Håkan Blomqvist

Offensiv

USA-vapen till det syriska kriget

Offensiv 20 juni 2013

”I takt med att kriget spridit sig över hela det befolkade Syrien har antalet döda stigit. Toppen var i augusti förra året med 8 000 döda. Totalt har 93 000 dödats” (*Svenska Dagbladet* den 15 juni).

Obamas beslut att öppet förse de syriska rebellerna med vapen, än så länge oklart vilken sorts vapen, har motiverats med det minst sagt tvivelaktiga svepskälet att syriska armén ”i liten skala” skulle ha överträtt den röda linjen av att ha använt kemiska vapen i form av gasen sarin. Något som USA hävdar kan ha dödat 100-150 personer.

Det är en CIA-regisserad förevändning med låg trovärdighet, bara några veckor sedan Carla Del Ponte från FN:s egen undersökningskommission förklarade att det fanns ”starka, konkreta misstankar, om än inte obestriddliga bevis” för att det är rebellerna som har använt sarin — även om hon inte uteslöt att även Assadregimen kan ha använt gasen.

Vissa alltmer trängda rebeller kan utan tvekan ha haft intresse av en direkt provokation i syfte att dra in USA i kriget.

Den verkliga anledningen till USA:s vapenbeslut har allt att göra med den syriska regimens betydelsefulla seger den 5 juni över rebellerna i den strategiskt viktiga staden Qusair nära gränsen till norra Libanon. Segern vanns efter en sällsynt hård strid som har lagt staden i ruiner sedan befolkningen flytt och som avgjordes av ett öppet ingripande av tusentals

frivilliga från Assadregimens bundsförvanter inom den shiamuslimska Hizbollahmilisen från Libanon.

Därmed har viktiga försörjnings-leder till rebellerna via den libanesiska Bekaadalen stängts av. Segern har också gett Assads trupper andrum till att ladda upp för nya uppreisningsaktioner, dels i de motståndsfickor som fortfarande finns i och runt det närbelägna Homs och dels att påbörja uppladdningen för en förnyad offensiv mot de rebellkontrollerade delarna av Aleppo.

Segern i Qusair är heller ingen isolerad framgång, då armén under flera veckor har inkasserat flera framgångar. Faktum är att rebellerna bara behärskar en enda av Syriens femton provinshuvudstäder, den östsyriskaste staden Ezzor.

Hizbollahs stöd är inte den enda förklaringen till den militära vindkantringen. En annan viktig komponent är att Assadregimen har lyckats ganska väl med att organisera ett omfattande hemvärn av lokala miliser som har avlastat arméns kärntrupper. Detta har i sin tur utan tvekan underlättats av den ökade folkliga motviljan mot de dominerande rebellstyrkornas religiösa extremism, krigsherrevälden och stora svårigheter med att sitta på sina bajonetter i de områden de kontrollerar i norra och östra Syrien.

Inte bara bland Syriens många religiösa och etniska minoriteter, utan även bland en stor del av den sunnimuslimska stadsbefolkningen, har rädslan för alternativet ofta vuxit sig starkare än deras ursprungliga hat mot Assadregimens diktatur och sociala kris som för två år sedan fick Syriens folk att ta till gatorna. Av denna ursprungligen folkliga revolution i Syrien finns på sin höjd rester kvar som kippar efter luft.

Till detta bidrar även bilden av de svikna revolutionerna i Egypten och Tunisien och det tilltagande kaos som råder i Irak och Libyen. Till och med det nyss så skenbart stabila Turkiet, som har gett sunnirebellerna säkra baser och försörjningsleder, skakas i dag av politisk oro.

Även i Libanon har spänningen stigit till bristningsgränsen för ett nytt libanesiskt inbördeskrig. Och även om Hizbollah taktiskt skulle dra tillbaka flertalet av sina styrkor efter att ha visat sina militära muskler i Qusair, tyder mycket på att allt fler iranska och irakiska shia-jihadister nu ansluter sig på den syriska Assadregimens sida för att försvara sina heliga platser och bekämpa de sunnimuslimska jihadister som sedan länge har strömmat till Syrien från hela den sunnimuslimska världen.

Därmed understryks också det syriska inbördeskrigets allt mer uppenbart sekteristiska och regionala karaktär, som kan dra in hela Levanten i historiens värsta strid mellan shia- och sunnimuslimer.

Mycket talar för att nederlaget i Qusair inte bara har befäst intrycket av att regimen har skaffat sig ett militärt övertag, utan också att rebellernas nederlag särskilt hårt har drabbat styrkor från de mer moderata islamisterna i Homsregionens Faroukbrigader och deras allierade Tawhidbrigader.

Beskedet om att USA är berett att direkt beväpna de ”moderata” delarna av den så kallade Fria syriska armén betyder hur som helst att de fredssamtal, Genève II, som man också har propagerat för tillsammans med Ryssland, tycks vara helt dödsdömda.

Vapenleveranser är också ett steg närmare ett direkt militärt ingripande från USA och de forna kolonialmakterna Frankrike och Storbritannien, som kan få oöverskådliga konsekvenser.

För vad händer i det troliga perspektivet av att vapenleveranser ändå inte räcker för att uppnå USA:s deklarerade mål att tippa balansen till rebellernas förmån så mycket att Assad skulle vara beredd att förhandla om sin egen avgång?

Större vapenleveranser än de som redan sker i stor om än hemlig skala lär under alla förhållanden bidra till ett förlängt och intensifierat krig, som redan visar tydliga tendenser till att spilla ut över hela regionen.

Ett ökat militärt stöd kan bara, som de två före detta generalsekreterarna i NATO, Javier Solana och Jan de Hoop Scheffer, varnar för, bidra till att lägga Syrien i permanenta ruiner genom att ”provocera till ytterligare upptrappning på alla sidor, fördjupa inbördeskriget och stärka extremismen, sekterismen och kriminaliteten i hela landet”.

I en rapport från tankesmedjan European Council on Foreign Relations påminner även författarna om att USA och dess allierade inte ens i Irak och Afghanistan kunde mikro-styra vapenkontrollen, trots en massiv militär närvaro där.

Mera vapen i omlopp kommer att i än högre grad göda krigets politiska ekonomi och livsstil i form av krigsherrar, krigsprofitörer, kriminalisering och utpressning. Därmed lär också vapnen snart hamna i händerna hos de mest disciplinerade jihadisterna.

”Det kommer att bli särskilt utmanande som Jabhat al-Nusra — en organisation med deklarerade ideologiska band till al-Qaida — nu anses vara den starkaste och mest effektiva rebellstyrkan”, påpekar rapporten.

Samtidigt kommer, som den välkände Mellanösternskribenten Robert Fisk påpekar, från och med nu varenda självmordsattentat i Damaskus och varje krigsbrott som utförs av rebellerna att betraktas som Washingtons ansvar i regionen.

Frågan är vad nästa steg blir om kriget nu intensifieras ytterligare, utan att det får Assad-regimen på knä? Ju mer USA- och Västimperialismen inblandas, liksom deras närmast allierade i Israel, Saudiarabien, Qatar och Golfstaterna, desto mer kan svårigheterna att beseгра Assad och Iran bli ett prestigenederlag som mer eller mindre tvingar in dem i ett regionalt storkrig.

Mot detta står en massiv folklig opinion mot all inblandning i ett nytt krig. Enligt en opinionsmätning av *Wall Street Journal* ville bara 11 procent stödja ens vapenleveranser till Syrien.

I Storbritannien möter premiärministern David Cameron, som tillsammans med den franska regeringen har uppmanat Washington till att beväpna rebellerna, en starkare motvilja än de anat till och med i det egna Torypartiet.

Även om det fortfarande kan finnas fickor av folkligt revolutionära krafter, som dragits in i kriget, är dessa idag knappast tongivande i en revolution som sedan länge har kidnappats av konservativa och reaktionära krafter.

För Rättvisepartiet Socialisterna och CWI är det idag omöjligt att ge något som helst politiskt stöd vare sig till den blodiga Assadregimen eller till de reaktionära krafter som idag dominerar bland rebellerna — vare sig de är extrema jihadisterna eller lierar sig med USA, de reaktionära Golfstaterna och de korrupta exilpolitikerna i den så kallat nationella koalitionen.

Vi är kategoriskt emot ett imperialistiskt ingripande av USA och deras allierade, och kräver ett tillbakadragande av alla utländska krigare.

Inom Syrien skulle vi kämpa för enade, ickesekteristiska självförsvarskommittéer i syfte att försvara arbetsplatser och bostadsområden mot sekteristiska attacker från alla sidor.

Liksom i Egypten eller Tunisien skulle vi kräva fria och demokratiska val till en revolutionär konstituerande församling, där vi själva skulle lansera ett socialistiskt övergångsprogram som kan konfrontera diktaturens maffiavälde med krav på samhälleligt ägande av de stora företagen, demokratisk planering och fördelning efter behov, kontroll av de som utför arbetet och jord till dem som brukar den.

Vi skulle också kämpa för nationella, demokratiska och jämlika religiösa rättigheter till alla folkgrupper, inklusive rätten att rösta om självstyre och en egen stat för kurderna, om de själva skulle vilja det i de regioner där de är i klar majoritet.

Vi skulle självklart delta i den dagliga kampen för civilbefolkningens försörjning och trygghet.

Bygget av oberoende fack och folkrörelser måste också ske med sikte på ett framtida demokratiskt socialistiskt massparti som kan representera alla arbetare och förtryckta och bana väg för att hela Mellanöstern och Nordafrika på sikt förenas i en frivillig, socialistisk konfederation.

Arne Johansson

Proletären

Därför strider Hizbollah i Syrien: "Vi låter inte landet falla i USA:s händer"

Proletären 29 maj 2013

Hassan Nasrallah talar till sina anhängare via en tv-skärm. Hizbollah-ledaren lyfter fram att kriget i grannlandet är en del av en större plan, som sträcker sig långt utanför Syriens gränser.

Hizbollah deltar nu öppet i striderna på den syriska sidan av gränsen, vilket resulterat i fördömanden från omvärlden och den syriska väpnade oppositionen. Vad gör den libanesiska motståndorganisationen i Syrien?

Precis som i Syrien har extremisterna på libanesisk mark fått stöd av västvärldens vänner i regionen, främst Saudiarabien och det libanesiska sunnitiska partiet Framtidsrörelsen.

I väst har både Iran och det libanesiska regeringspartiet Hizbollah under en längre tid anklagats för att delta med trupper i kriget i Syrien. De utpekade har liksom Syriens regering förnekat detta – fram tills denna månad. Vid två tv-sända tal har Hizbollahs generalsekreterare Hassan Nasrallah bekräftat att medlemmar i den libanesiska motståndsrörelsen mot Israel deltar i kriget på den syriska regeringsarméns sida mot de väpnade grupperna.

Nasrallahs budskap är tydligt. Syriens verkliga vänner i regionen kommer inte att låta landet falla i händer på USA och Israel

I och med detta har Hizbollah åter blivit måltavla för en massiv kritik. Oppositionella Syriska nationella koalitionen, som har sin bas i Turkiet, uppmanar Hizbollah-medlemmar att desertera. Arabförbundet säger att det libanesiska motståndet måste hålla sig utanför konflikten och lämna Syrien. USA:s utrikesminister John Kerry anklagar Hizbollah för att stödja den syriske presidenten Bashar al-Assads "terrorkampanj". I EU har diskussionen om att terrorstämpla Hizbollah, eller åtminstone dess väpnade gren, fått nytt liv.

En terroriststämpling var ett krav som restes av Israels president Shimon Peres när han i mars i år talade i EU-parlamentet.

Att nämnda stater och organisationer kritiserar Hizbollahs inblandning är hycklande. Kriget i Syrien är inte och har aldrig varit ett inbördeskrig. Om inte västvärlden och Gulfens kungadiktaturer blandat sig i hade vi aldrig fått den fruktansvärda tragedi som nu drabbar det syriska folket.

Idag är det allmänt känt att det bland de väpnade grupperna på syrisk mark finns stridande från ett trettiotal länder, liksom det är allmänt känt att vapnen till ”oppositionen” levererats av Qatar och Saudiarabien under amerikanska CIA:s överinseende.

De bakomliggande orsakerna till att Hizbollah blivit stridande part i Syrien är flera.

- För det första handlar det om att skydda libanesiska medborgare. Det bor 15.000 libaneser på den syriska sidan av gränsen kring staden al-Qusayr. Området har varit under de väpnade gruppernas kontroll sedan förra året. När dessa började terrorisera de libaneserna åkte Hizbollahmedlemmar hem till sina familjer för att försvara dem.

Enligt Hassan Nasrallah inleddes det organiserade deltagandet i striderna kring al-Qusayr så sent som i april i år. Men Hizbollahs insats utgör bara en liten del av styrkorna på den syriska regeringens sida. Kriget mot de utlandsstödda väpnade grupperna runt om i Syrien förs i huvudsak av den syriska värnpliktsarmén.

- För det andra inser Hizbollah att kriget i grannlandet är en del av en större plan, som sträcker sig långt utanför Syriens gränser. Ett av planens mål är att slå sönder den så kallade motståndsanslitsen – Hizbollah, Syrien och Iran – som står i vägen för imperialismens intressen i Mellanöstern.

Det var något som den Brysselbaserade tankesmedjan International Crisis Group konstaterade redan 2011: ”Att störta Assad ses av flera länder – främst USA, Israel och Saudiarabien – som ett avgörande steg för att kringskära Hizbollah och isolera Iran.”

Ända sedan Israel bombade Libanon sönder och samman sommaren 2006 i ett försök att knäcka Hizbollah har organisationen varit utsatt för hård press. Pressen har ökat i och med konflikten i Syrien. Dagligen kränker israeliskt stridsflyg Libanons luftrum.

- För det tredje finns hos Hizbollah, vars anhängare framförallt är shiamuslimer, en oro över de sunniextremistiska krafter som går imperialismens ärenden i Syrien. I sitt tal i lördags varnade Nasrallah för en mörk period om intoleranta al-Qaidagrupper tar över. Det skulle vara ett hot inte bara mot den syriska mångfalden, utan också stabiliteten i Libanon och samexistensen mellan landets 28 olika etnisk-religiösa grupper.

al-Qaidaextremister är något Hizbollah, det libanesiska folket och de palestinska flyktingarna i Libanon redan drabbats av. Det var i slutet av 2006 som det al-Qaidainspirerade Fatah al-Islam kom från Irak och slog sig ner i det palestinska flyktinglägret Nahr el-Bared utanför staden Tripoli i norra Libanon. Sommaren 2007 resulterade det i månader av strider mellan Fatah al-Islam och den libanesiska armén.

Under åren som gått är det många röster som varnat för att norra Libanon blivit en samlingsplats för ”jihadister”. Dessa har inte uppstått ur tomma intet. Precis som i Syrien har extremisterna på libanesisk mark fått stöd av västvärldens vänner i regionen, främst Saudiarabien och det sunnitiska partiet Framtidsrörelsen, vars ledare Saad Hariri tidigare varit Libanons premiärminister. Syftet med att stärka extremistgrupperna är att försvaga Hizbollahs position i Libanon, vilket indirekt slår mot dess syriska och iranska allierade.

Under konflikten i grannlandet har de interna motsättningarna i Libanon skärpts, vilket handlar om både sekteristiska motsättningar och ställningstagandet i Syrienkonflikten. Förra veckan dödades 30 personer och över 200 skadades i sammanstötningar i Tripoli. Situationen

trappades upp än mer när en stadsdel i södra Beirut på söndagen besköts av två raketer. Området räknas till Hizbollahs starka fästen. På måndagen dödades tre libanesiska soldater av syriska rebeller.

Även om Hizbollah sänt frivilliga över gränsen till Syrien är dess uppfattning att lösningen inte är krig utan förhandlingar och reformer. ”Regimen har sina goda och dåliga sidor och reformer är nödvändiga”, förklarade Hassan Nasrallah i lördags.

Han pekade samtidigt ut vilken sida som valt krigets väg. Nasrallah berättade att han på ett tidigt stadium personligen försökte få till stånd en politisk dialog mellan den syriska regeringen och oppositionen. Han talade med president Assad, som accepterade, och han talade med oppositionen, som vägrade. Orsaken var de trodde att de snart skulle segra, tack vare det massiva stödet utifrån.

Så blev det inte, och allt tyder på att den syriska armén – med stöd av Hizbollah – är på väg att orsaka rebellerna ett rejält bakslag.

Patrik Paulov

USA vill bryta sönder Syrien: Ökar stödet till de väpnade grupperna

Proletären 20 juni 2013

Med obevisade anklagelser om kemiska vapen som ursäkt tar USA tillfället i akt att öka stödet till de väpnade grupperna i Syrien. Men också i väst hörs allt fler kritiska röster, som Londons borgmästare.

Så kom ögonblicket då USA talade om för världen att man har ”bevis” för att ”Syriens regim” vid flera tillfällen använt kemiska vapen mot oppositionen. På en presskonferens i Vita huset i Washington 13 juni förklarade säkerhetsrådgivaren Benjamin J Rhodes att uppskattningsvis 100 till 150 personer dött av kemiska stridsmedel, inklusive nervgasen sarin.

När USA anklagar andra länder för att använda kemiska vapen borde varningsklockorna ringa. Det är bara tio år sedan lögnen om massförstörelsevapen användes för att motivera angreppskriget mot Irak.

Men de närvarande journalisterna på presskonferensen i Vita huset gjorde ingen sådan koppling. Enligt al-Jaziras Vita husetkorrespondent, Patty Culhane, var det inte någon som ens ställde en fråga till Benjamin J Rhodes om dessa ”bevis” kommer att offentliggöras. Ingen ifrågasatte heller varför den syriska regeringen skulle välja att göra något den på förhand vet kommer att utnyttjas maximalt av dess fiender.

Om USA på allvar är oroat över om kemiska stridsmedel används i Syrien borde Obamas säkerhetsrådgivare ha tagit upp FN-utredaren Carla del Pontes uttalande i en schweizisk tv-intervju 5 maj. Hon sade att det finns ”starka, konkreta misstankar” om att rebellerna – inte regeringssidan – använt kemiska vapen. Benjamin J Rhodes borde också ha nämnt att turkiska säkerhetsstyrkor den 29 maj fann en behållare med två kilo saringas när tolv medlemmar i al-Qaidaanslutna Jabhat al-Nusra greps nära den syriska gränsen.

Nej, skälet till att USA tar upp frågan är en annan. Det går nämligen dåligt för USA:s och västvärldens krigande vänner i Syrien. Efter den syriska arméns befrielse av den strategiskt viktiga staden al-Qusayr går offensiven vidare mot andra områden som ännu är under rebellernas kontroll, som delar av Aleppo.

Utpekandet av Syriens president Bashar al-Assad som skyldig till kemisk krigföring syftar till att motivera ett utökat stöd till de allt mer desperata rebellerna.

Det var också huvudbudskapet på pressträffen i Vita huset. Benjamin J Rhodes förklarade att USA redan har och än mer kommer att utöka stödet till den politiska men också den militära oppositionen, med syftet att stärka dess effektivitet på marken. Vad det militära stödet utgörs av, om det också omfattar vapenleveranser, ville Barack Obamas säkerhetsrådgivare inte gå in på.

Huruvida USA börjat leverera vapen är inte heller avgörande.

För det första är det väl känt att CIA under en lång tid spelat en central roll i vapenleveranserna från Qatar och Saudiarabien till rebellerna. Därmed är USA redan delaktigt i beväpningen.

För det andra kan även det som kallats ”icke dödlig” hjälp, och som USA och många andra länder under lång tid bistått rebellerna med, vara i högsta grad dödande. Avancerad kommunikationsutrustning, nattkikare, militär utbildning och underrättelser stärker naturligtvis de väpnade gruppernas militära förmåga och bidrar till fortsatt krig, död och förödelse.

Vad är det USA önskar uppnå genom stärkandet av den väpnade oppositionen?

Det handlar knappast om att de tror att rebellerna ska lyckas besegra den syrisk armén och störta landets regering. Det märks inte minst genom att västvärldens ledare har slutat tala om Assads nära förestående fall. Istället lyfter de fram nödvändigheten av att nå en politisk lösning och talar om den kommande fredskonferensen, Genève II.

För att framtvinga ett regimskifte skulle det krävas betydligt större militära insatser utifrån, som ett storskaligt anfall à la Libyen, Irak eller Afghanistan. I dagsläget verkar varken USA eller övriga västländer beredda att göra detta. Oavsett om det maskeras som ”humanitär insats” eller ”flygförbudszon” så skulle ett krig mot Syrien riskera att drabba västs vänner i regionen och skärpa konflikten med Ryssland och Kina.

Västvärldens ledare är troligen också bekymrade över att al-Qaida och andra extrema islamister dominerar upproret. Obama, Cameron och Hollande vill knappast att Syrien i ett längre perspektiv ska förvandlas till fristad för mer eller mindre hotfulla och okontrollerbara terroristgrupper.

Stödet till rebellerna handlar om att dessa, inklusive al-Qaidagruppen Jabhat al-Nusra, för stunden går imperialismens ärenden. Genom att se till att kriget fortsätter nås målet att försvaga och bryta sönder dagens Syrien. Bostäder, skolor och sjukhus ligger redan i spillror. Vattenreningsanläggningar och elverk är söndersprängda. Spannmåslager har plundrats. Maskiner från tusentals fabriker i landets industriella centra Aleppo har fraktats till Turkiet och sålts. Intellectuella och ledande personer inom statsapparaten har avrättats.

Dessutom angriper de sunnimuslimska extremistrebellerna de etnisk-religiösa minoriteterna, vilket underblåser sekteristiska motsättningar.

När kriget tar slut och en fredslösning nås så kommer det sönderkrigade Syrien att vara mycket mer beroende av omvärlden – och ett lättare offer för imperialistisk kontroll – än innan kriget.

Det som inger hopp är att Syrien hittills stått emot det massiva försöket att knäcka landet. Detta hade aldrig kunnat ske om inte merparten av det syrisk folket avvisat rebellerna och den utländska inblandningen.

Hoppingivande är också att det inom borgerligheten i väst börjat uppstå tydliga sprickor gällande agerandet i Syrien. En av dem som förstått vad det handlar om är Londons konservative borgmästare, Boris Johnson. I brittiska *The Telegraph* 16 juni kritiserar han det utökade stödet till rebellerna:

”Detta är inte rätt tillfälle att skicka fler vapen. Detta är ögonblicket för en fullständig vapenvila, ett slut på galenskapen. Det är dags för USA, Ryssland, EU, Turkiet, Iran, Saudiarabien och alla spelare att sammankalla en mellanstatlig konferens för att försöka stoppa blodbadet. Vi ska inte använda Syrien som en arena för att plocka poäng eller spänna musklerna i den geopolitiska kampen, och vi kommer inte att få en vapenvila genom att trycka vapen i händerna på galningar.”

Det är bara att instämma. Trots allt tal om att mer vapen ska pressa Assad till förhandlingsbordet så är det inte den syriska regeringen som hindrar en fredslösning. Det är västs vänner i Syrien som gång på gång avvisat samtal och väljer att fortsätta det krig de startat. Och det kan de göra tack vare uppbackning från USA.

Vilka är det som USA backar upp i Syrien?

När USA beslutat att utöka stödet till den ”militära oppositionen” i Syrien kan det vara värt att fråga sig vilka det är USA backar upp.

”Kriget i Syrien är inte såsom det skildras ett inbördeskrig utan ett krig via ombud med allvarliga brott mot folkrätten och internationella humanitära lagar. Att vissa av de mäktigaste länderna skyddar de utländska krigarna ger dem en slags ansvarsfrihet som gör att de ostraffat kan begå alla slags grymheter...”

Mairead Maguire, tidigare mottagare av Nobels fredspris, rapporterar efter en fredresa till Syrien.

Den organisation som numera blivit västvärldens favorit är Högsta militära kommandot som sägs sammansluta viktiga delar av grupperna inom den så kallade Fria syriska armén. Kommandot leds av den avhoppade syriska generalen Salim Idriss.

Till Washington Post 16 juni säger Salim Idriss att det inte är någon som helst risk att vapen som skickas till Högsta militära kommandot hamnar i extremisters händer.

Vad han säger inför en västerländsk publik är en sak, vad som händer på marken en annan. Salim Idriss är kanske inte en general helt utan trupper, men Högsta militära kommandots kontroll över de 80.000 rebeller som sägs lyda under kommandot lär vara minimal.

En som påminde om hur det förhåller sig var Rysslands president Vladimir Putin. Apropå kritiken mot det ryska stödet till Syriens regering påminde Putin om vilka krafter som USA, Storbritannien, Frankrike och andra rebellvänner stödjer.

”Jag tror inte att ni kan förneka att det finns föga skäl att stödja människor som inte bara dödar sina fiender, utan skär upp deras kroppar och äter deras inälvor inför allmänheten och låter sig fotograferas.”

Att Putin pekar på den numera ökande rebellkannibalen, som åt av en syrisk soldats lunga, är befogat. Som åtskilliga syrier vittnat om i Proletären, och som åtskilliga internationella journalister på plats i Syrien rapporterat, är det mer eller mindre religiösa extremistgrupper som dominerar på marken.

När USA ökar stödet till rebelsidan så stärker det de krafter som massakrerade ett sextiotal shiamuslimska alawiter i byn Hatla i östra Syrien för att de var ”otrogna”. Det stärker de krafter som offentligt avrättade en fjortonårig pojke för att han hädat. Det stärker de som plundrar spannmålslager, tömmer skolor och stjälar mediciner för egen vinning.

USA:s stöd stärker de unga svenskarna som rest till Syrien och öppet säger att de inte bara krigar mot Bashar al-Assad utan mot de som vill ha demokrati.

Patrik Paulov